

Ἀγέμετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Ἐ' Θεσσαλονικεῖς (Κατ. Β' στιχ. 16)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15 ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 24 Φεβρουαρίου 1958 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΓ'. Ἀριθ. 280 Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 50

Ἐξαετηρικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΗΘΙΚΗ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ

Θά' ἀνέγνωσαν οἱ εὐλαβεῖς ἀναγνώσται εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον μερικὰ ζητήματα, ἀναγόμενα εἰς τὴν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ καὶ πολιτείᾳ θέσιν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς πατρίδος μας. Θὰ πρέπει λοιπὸν ἐξ αὐτοῦ νὰ ἀποκομίσωμεν ὠρισμένα συμπεράσματα, προκειμένου νὰ συλλάβωμεν τὸ νόημα μιᾶς ἀκαταστασίας καὶ μιᾶς τραγικῆς νεκρότητος, ἣτις ἐφιαλτικῶς πλανᾶται εἰς τοὺς ὠραίους τῆς πατρίδος μας ὁρίζοντας.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀπηύθυνε ἑγγραφον πρός τὴν ἐπιτροπὴν ἀναθεώρησης τοῦ ποινικοῦ Κώδικος. Εἰς τὸ ἑγγραφον αὐτὸ ἀπῆται νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ ἐξώγαμος σχέσις ὡς τιμωρητέον ἔγκλημα καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς γενόμενα τέκνα ὡς νόθα.

Τὸν φάκελλον τὸν ἀπεσφράγισεν ὁ πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς! Τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου ἀνεγνώσθη μέσα εἰς πυκνὴν νέφωσιν καπνοῦ σιγαρέττων, ἐπηκολούθησε συζήτησις, καθ' ἣν ἀσφαλῶς δηκτικὰ σχόλια καὶ εὐλαβῆ ὑπονοούμενα θὰ ἠκούσθησαν καὶ τέλος συντάχθη ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐξῆς περίπου σχῆμα.

«Λυπούμεθα, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ λάβωμεν ὅπ' ὅψιν τὰς ἐν αὐτῷ ὑποδείξεις, ὥστε νὰ ψηφίσωμεν διάταξιν, χαρακτηρίζουσαν τὴν ἐξώγαμον σχέσιν ὡς διωκόμενον ἔγκλημα καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς γεννώμενα τέκνα ὡς νόθα». Μὲ ἄλλους λόγους ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας κατεπνίγη καὶ ἡ πολιτεία ἐθεώρησε ἑαυτὴν ἐλευθερὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὸ νομοθετικὸν τῆς ἔργον ἐπὶ ζητημάτων ἀπτομένων τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως τοῦ καὶ ἀμεσώτατα σχετιζομένων μετὰ τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνες, ἐντελῶς ἀσχέτως καὶ ἀντιθέτως πρὸς τὴν βούλησιν τῆς θρησκευ-

τικῆς ἐξουσίας τοῦ τόπου.

Τὸ πρᾶγμα παρουσιάζει δύο πλευρὰς καὶ αὐτὰς ἐν συντόμῳ θὰ ἐρμηνεύσωμεν.

Ἡ μία πλευρὰ ἀναφέρεται εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ ζητήματος. Εἶναι δηλαδὴ ἡ δὲν εἶναι ἡ ἐξώγαμος σχέσις ἔγκλημα, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ παταχθῇ; Μὰ ἐφ' ὅσον ἡ ἐξώγαμος σχέσις ὡνομάσθη ἡ πορνεία ἡ μοιχεία καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὸ Ἅγιον θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὑποσκάπτει ἐπικινδύνως τὰ θεμέλια τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας, ἀσφαλῶς εἶναι ἔγκλημα, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ πατάσεται καὶ μάλιστα ἀμειλίκτως. Ὁρθώτατα λοιπὸν καὶ κανονικώτατα ἐνήργησε ἡ ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Βεβαίως θὰ ἐχρειάζετο μὴ φιλανθρωποτέρα μεταχειρίσις πρὸς τοὺς ἀνευθύνους καὶ ἀθώους καρποὺς τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν, ὥστε νὰ μὴ ζοῦν ἰσοβίως μετὰ τὸ στίγμα τοῦ νόθου. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ζήτημα κοινωνικῆς πολιτικῆς καὶ δὲν ἀνάγεται εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως.

Τότε λοιπὸν διατὶ ἡ πολιτεία ἀπέρριψε τὴν εἰσήγησιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς; Ἴσως διότι ἔλαβε ὅπ' ὅψιν τὸ ἐκ τῶν πραγμάτων ἀδύνατον τῆς ποινικῆς διώξεως τοῦ ἐγκλήματος, ἐξ ἀφορμῆς τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν, ὅφ' ἃς διαπράττεται. Ἴσως ὅμως ἐπηρεάσθη ἡ πολιτεία ἐπικινδύνως ἀπὸ ἐλευθεριαζούσας ἀντιλήψεις, ὑπὸ τὴν δηλητηριώδη ἐπίδρασιν τῶν ὁποίων ὁ γάμος καὶ ἡ οἰκογένεια παύουν νὰ εἶναι θεοσυστάτοι θεσμοὶ καὶ ρυθμίζονται ἀπὸ τὴν ὑπογαστριον βουλίμειαν τῶν ἀνθρώπων καὶ αὐτὸ φοβοῦμεθα!

Πέραν ὅμως τῶν «ἴσως» αὐτῶν ὑπάρχει καὶ μίᾳ περιπτώσει, ἣτις βαρύνει ἐξ ὀλοκλήρου τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν καθιστᾷ ἔνοχον. Ἡ ἐκκλησία (δηλαδὴ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος) ἀπῆρτησε νὰ χα-

ρακτηριοθῇ ἡ ἐξώγαμος σχέσις ὡς ἐγκλημα. Ὁρθῶς καὶ ἀξιεπαίντως ἐνήργησε ἡ Ἐρωτώμενη ὁμῶς τοὺς σεπτοὺς ἱεράρχας, οἵτινες ὑπέγραψαν τὸ ἔγγραφον καὶ τοὺς λοιποὺς ἐν ἐγκολπίοις συναδέλφους τῶν : Τί ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ μέχρι σήμερον ἡ Ἐκκλησία, δηλαδή τὸ περίλαμπρον πλῆθος τῶν πριγκήπων, ὡς ἐνεργητικὸν ἐναντίον τῶν ἐξωγάμων σχέσεων ; Μία ἐξώγαμος σχέσις προϋποθέτει νεάνιδα, ἥτις παρεσύρθη εἰς τὴν παγίδα διεφθαρμένου νέου ἢ σύζυγον ἀπατηθεῖσαν ἀπὸ τρίτον πρόσωπον ! Τόσον ὁμῶς ἡ παρασυρθεῖσα νεάνις, ὅσον καὶ ἡ ἀπατηθεῖσα σύζυγος ἀποτελοῦν μέλη τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος ! Εἶναι δηλαδή λογικὰ πρόβατα, τὰ ὅποια ἐξέβαλε ἀπὸ τὴν Μάνδραν ὁ νοητὸς λῃκος καὶ ἀπειλεῖ νὰ τὰ κατασπαράξῃ.

Τί ἔκανε ὁμῶς ὁ ἐπίσκοπος ἡ ὁ ἐφημέριος διὰ νὰ προλάβωσιν τὸν ἐπικίνδυνον αὐτὸ ὁλισθηματικόν ; Ὁ ἐπίσκοπος ἡ ὁ ἐφημέριος ἐγίνωσκε τὰ αὐτοῦ καὶ ἐγίνωσκετο ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ;

Μία ἀκόμη αἰτία, ἴσως ἡ κυριωτέρα τῶν ἐξωγάμων σχέσεων εἶναι ἡ οικονομικὴ ἀθλιότης τῶν πενεστέρων λαϊκῶν τάξεων. Πῶς νὰ συγκροτηθῇ σπιτικὸν μὲ πτωχοτάτην νέαν καὶ ἀδέκαρον νέον ; Ἐρωτῶμεν λοιπὸν τοὺς ὑπογράφαντας : Πρὶν καταφύγουν εἰς τὴν ρουφαίαν τοῦ νόμου, ἐπέδειξαν στοργὴν καὶ ἀγάπην ; Ἐμυμήθησαν τὸν σεβάσμιον καὶ Ἁγίον Ἱεράρχην Νικόλαον, ὅστις διὰ νὰ προλάβῃ τὸν ἡθικὸν ἐκπεσμόν δύο τριῶν νεανίδων τῆς ἐπισκοπῆς τοὺς τὰς ἐπηρεοκοδότησε ;

Τὸ κακὸν δὲν ἀντιμετωπίζεται οὔτε μὲ τὸν νόμον, οὔτε μὲ τὰ καλλιεπῆ κηρύγματα. Τὸ κακὸν ἀντιμετωπίζεται ἀποτελεσματικῶς μὲ τὴν δύναμιν τῶν ἔργων !

Ἐὰν ὑπῆρχον τὰ ἔργα μιᾶς κοινωνικῆς δραστηριότητος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τοῦ Κλήρου, τότε ἀσφαλῶς καὶ τὸ κακὸν θὰ ἦτο περιορισμένον, ἀλλὰ καὶ ἡ πολιτεία θὰ ἐσέβετο περισσότερο τὰς ἀξιώσεις τῶν Σεβασμιωτῶν τῶν !

Μὰ τί νὰ κάνῃ ἡ Ἐκκλησία ;

Νὰ ἐπαγρυπνήσῃ ἐπὶ τοῦ πληρώματος, διὰ νὰ μὴ ὑποκλέπῃ ὁ λύκος τὰ πρόβατα τῆς Μάνδρας !

Ἡ πολιτεία ἀπέρριψε τὴν ἀξίωσιν τῆς Ἐκκλησίας ! Σκεφθῆκατε τὴν σημασίαν καὶ τὴν πραγματικότητά, ποῦ συγκαλύπτει ἡ ἀνωτέρω πληροφορία ;

Ὅσάκις ἐκθέτομεν τὰς ἀπόψεις μας εἰς ὑπουργοὺς καὶ βουλευτάς καὶ ἐπιζητοῦμεν νὰ μᾶς ἀποδοθῇ ἡ ἐλευθερία μας, δεχόμεθα τὴν στερεότυπον ἀπάντησιν : Μᾶς ξέρετε, δὲν δυνάμεθα νὰ ἀγνοήσωμεν τὴν βούλησιν τῆς Ἐκκλησίας ! Προκειμένου νὰ ταλαιπωροῦνται χιλιάδες Ἑλλήνων πολιτῶν, νὰ παραμένουν ἐκκρεμεῖς γάμοι τῶν τέκνων τῶν, νὰ κλείωνται ναοὶ καὶ νὰ ἐξυβρίζωνται χιλιάδες σεμνῶν κληρικῶν ἡ πολιτεία ἱκανοποιεῖ τὴν βούλησιν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ! Προκειμένου ὁμῶς νὰ στιγματισθῇ ἔστω διὰ τοῦ

νόμου ἡ πορνεία καὶ ἡ μοιχεία καὶ νὰ περιφρουρηθῇ ἡ ἀγιότης τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, ἐκεῖ ἡ πολιτεία ἀγνοεῖ καὶ ἀπορρίπτει τὴν βούλησιν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας !

Τὸ πρᾶγμα εἶναι τοῦλάχιστον περιέργον καὶ ἀποκαλύπτει ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀδυναμίαν τῶν Ἱεραρχῶν καὶ τοῦ κλήρου νὰ ρυθμίσουν τὸν κοινωνικὸν βίον, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν συμπαιγνίαν τῆς πολιτείας, μὴ ἐπιθυμοῦσης (οὐχὶ μὴ δυνάμενης) νὰ ρυθμίσῃ τὸ ἐπίμαχον ζήτημά μας.

Καὶ αἱ δύο αὗται πλευραὶ διδουν τὸ μέτρον τῆς ἡθικῆς χρεωκοπίας τῆς ἐποχῆς μας.

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΙΚΗΣ ΥΠΟΘΕΡΜΙΑΣ

Ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν μας λείπει κάτι. Καὶ αὐτὸ τὸ κάτι συμβαίνει νὰ κρύβῃ ὀλὴν τὴν οὐσίαν τῆς θρησκείας μας. Εἶναι δὲ αὐτὸ μία δόσις μυστικισμοῦ, ἕνα εἶδος ἐμμέσου ἐπικοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεόν. Αὐτὴ ἡ ἔλλειψις κατανύξεως ποῦ μᾶς διακρίνει μᾶς ὀδηγεῖ πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστόν. Δὲν ἡμποροῦμε π.χ. νὰ μὴν διακρίνωμεν καὶ νὰ μὴ ὑπογραμμίσωμεν μίαν βασικὴν διαφορὰν, ποῦ ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἰδικῆς μας κατανύξεως καὶ τῆς κατανύξεως τῶν μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ἡ ἰδικὴ μας θρησκευτικὴ ζωὴ κυλᾷ εἰς κοσμικὸν ρυθμόν. Πολλὰς φορές οἱ ναοὶ ὁμοιάζουν μὲ αἰθούσας διαλέξεων. Εἰς τὴν καινότητον Ἐκκλησίαν τὰ πράγματα κραυγάζουν. Ὑπάρχει μία τάσις νὰ χρησιμοποιοῦνται ἐντυποσιακὰ μέσα διὰ νὰ πείθουν τὸν πιστὸν διὰ τῆς λογικῆς.

Ἡ πίστις ἔχει ὑποβιβασθῇ. Ὁ θρησκευτικὸς μυστικισμὸς, ὁ μόνος ποῦ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ δημιουργήσῃ βιώματα καὶ νὰ καθάρῃ ψυχικῶς τὸν ἄνθρωπον, ἔχει ἐξοστρακισθῇ. Ὁ θρησκευτικὸς βίος εἶναι ἐπιφανειακός, πρόχειρος καὶ ἀβασθῆς.

Καὶ τοῦτο διότι ἔχομεν ἐκδιώξῃ τὴν παράδοσιν. Ἄν δὲν ἐπαναφέρωμεν τὸ πνεῦμα τῆς καὶ τὴν ἀγιότητά τῆς εἰς τὰς ψυχὰς μας δὲν θὰ ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ λέγωμεν τὸν λόγον τοῦ Παύλου «ζῇ ἐν ἡμῖν Χριστός». Ἴδου λοιπὸν ποῦ ὀφείλεται ἡ πτώσις τῆς ψυχικῆς ποιότητος τῶν σημερινῶν Χριστιανῶν. Εἰς τὸν «μοδερνισμόν» καὶ τὴν ἀπουσίαν βάθους. Ὅλον δὲ τὸ βάθος εὐρίσκεται εἰς τὸ παρελθόν. Εἰς τοὺς Πατέρας, εἰς τὴν Παράδοσιν.

Ὑπεόθυνος ὕλης Ἐκκλησιολογίας Ι. Βρετᾶκος

Κάνιγγος 32— Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σαρμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣ. ΛΟΓΟΥ

ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ

(Γ' Κυριακὴ Νηστειῶν)

... Αὐτοὶ οἱ ἅγιοι ἄγγελοι, τὰ δεύτερα ἐκεῖνα φωτὰ τοῦ πρώτου φωτός, τὰ πρωῒνά ἐκεῖνα ἄστρα τοῦ νοητοῦ στερεώματος, ὅπου δέχονται τὸσον σιμὰ τὰς μακαρίους· ἐλλάμψαις ἀπὸ τὴν τρισήλιον θαυραλίαν, ἂν συγκριθῶσι μὲ τὴν ψυχὴν, δὲν ἡξεύρω εἰς τί ὑπερβαίνουν. Ἐκεῖνοι ἔχουσι τὸ νοερὸν καὶ ἡ ψυχὴ εἶναι νοῦς· τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ εἶναι πνεῦμα· τὴν ἀθανασίαν καὶ ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος. Αὐτοὶ εἶναι διηρημένοι εἰς τρεῖς τριαδικὰς διακοσμήσεις, ὅπου ὑποδιαίρουται εἰς ἑννέα τάγματα, καθὼς σημειοῦνται οἱ Ἀρεοπαγίται· καὶ ὁ Λαμασκηνός. Ἡ πρώτη ἔχει τὰ Σεραφίμ, τὰ Χερουβίμ καὶ τοὺς Θρόνους· ἡ δευτέρα τὰς κυριότητας, τὰς Ἀρχὰς καὶ Δυνάμεις· ἡ τρίτη τὰς Ἐξουσίας, τοὺς Ἀρχαγγέλους καὶ Ἀγγέλους. Ἀλλὰ τὰ αὐτὰ εὐρίσκονται εἰς τὰς δυνάμεις καὶ ἐνεργείας τῆς ψυχῆς· εἰς τὰ Σεραφίμ ἀνάπτει ἡ καθαρὰ θεομοιότης φλόξ τῆς ἀγάπης, ὅθεν καὶ πύρινα εἰκονίζονται· τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ εἰς τὴν θέλησιν τῆς ψυχῆς, ὅπου καὶ ἐπιτείνεται θεομότης καὶ ἐκτείνεται πλατύτερον πρὸς τὸ ἐφετόν, τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης. Εἰς τὰ Χερουβίμ γρηγορεῖ ἡ θεωρία, ὅθεν λέγονται καὶ πολυόμματα· τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ εἰς τὸν νοῦν τῆς ψυχῆς, ὅπου εἶναι ἀληθινὰ πολυόμματα· εἶναι πάντα ἔξυπνος εἰς τὴν θεωρίαν, ὅταν τὸ σῶμα ἀναπαύεται εἰς ὑπνον βαθύν. Εἰς τοὺς Θρόνους κάθεται ἡ δικαιοσύνη· εἰς τὴν ψυχὴν ὁ λόγος τῶν γινωσκομένων ἀπὸ τὸν νοῦν καὶ ποθομένων ἀπὸ τὴν θέλησιν, ζυγὸς ἀκριβέστατος. Ἐχουν αἱ κυριότητες τὸ μεγαλεῖον τῆς πρὸς τὰ κάτω βασιλείας· ἔχει καὶ ἡ ψυχὴ τὸ ἡγεμονικὸν βασιλεῖα τῶν παθῶν. Αἱ Ἀρχαί, τὴν κυβερνητικὴν πρόνοιαν· ἡ ψυχὴ, τὴν βουλευτικὴν σύνεσιν. Αἱ δυνάμεις κινεῖται. μὲ τὴν θάυμασθην ἀρμονίαν τὰς σφαίρας τῶν οὐρανῶν· ἡ ψυχὴ κινεῖ μὲ τὸσον παρὰδοξον ρυθμὸν τὰ ὄργανα τοῦ σώματος. Αἱ ἐξουσίαι συντηροῦσι τὸ σύστημα τοῦ παντός· καὶ ἡ ψυχὴ διαφυλάττει τὸ σύστημα τῆς ζωῆς. Εἰς τοὺς Ἀρχαγγέλους εἶναι τὸ ταμεῖον τῶν θείων ἀποκαλύψεων, ὅπου ἐμπιστεύεται τὰ ἀπόρητα ἡ Θεῖα Σοφία· εἰς τὴν ψυχὴν εἶναι ἡ μνήμη, τὸ δοχεῖον τῶν γνώσεων, ὅπου ὁ νοῦς φυλάττει τοὺς ὁησαυροὺς τῶν ἐπιστημῶν. Οἱ Ἀγγελοι εἶναι ἐκεῖνα τὰ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα· αὐτὰ εἰς τὴν οὐσίαν, δέξυτατα εἰς τὴν κίνησιν, ἀκοπίαστα εἰς τὸν δρόμον, ἀναβάνουσι εἰς τὸν οὐρανόν, καταβαίνουν εἰς τὴν γῆν, περιέρχονται ὅλην τὴν κτίσιν· καὶ ἡ ψυχὴ ἔχει τοὺς ὑπερέτας λογισμοὺς, ὅπου ἀποστελόμενοι ἀκαταπαύστως, εἰς μίαν στιγμὴν πετοῦσιν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν εἰς τὴν δύσιν, ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν οὐρανόν, ἀπὸ τὸν οὐρανόν εἰς τὸν Ἄδην· διαβαίνουν ἅπαντα διαστήματα, τείχη, βουνά, πελάγη, δὲν τοὺς ἐμποδίζουσιν φυλακὰς, κλειδιά, σφραγίδες δὲν τοὺς κρατοῦσιν· ὦστε ὅπου, καθὼς εἶπον, δὲν ἡξεύρω εἰς τί οἱ ἄγγελοι ὑπερβαίνουν τὴν ψυχὴν. Ἠξεύρω μάλιστα

πὼς ἡ ψυχὴ ὑπερβαίνει τοὺς ἄγγελους εἰς τοῦτο· ὅτι οἱ ἄγγελοι δὲν λέγονται εἰκὼν τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ψυχὴ εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ.

Εἰκὼν τοῦ Θεοῦ κατὰ τρεῖς τρόπους· κατὰ τὴν χάριν, καὶ κατὰ τὴν δόξαν. Κατὰ τὴν φύσιν· εἰς τὴν πλάσιν μορφοῦται καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, ὁμοία τοῦ Πατρὸς εἰς τὸν νοῦν, πηγὴ πάσης γνώσεως ὁμοία τοῦ Υἱοῦ εἰς τὸν ἐνδιάθετον λόγον, ἀρχὴν τῆς σοφίας, ὁμοίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὴν αὐτεξούσιον θέλησιν, ρίζαν τῶν ἀγαθῶν. Κατὰ τὴν χάριν· εἰς τὴν ἀνάπλασιν συμμορφοῦται μὲ αὐτὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς υἱθεσίας, καθὼς λέγει ὁ Παῦλος, «οὗς προέγνω καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ» (Ρωμ. Η, 29) κατὰ τὴν δόξαν· εἰς τὴν μακαριότητα μεταμορφοῦται εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ φωτός· «τὴν δόξαν κυρίου κατοπτρίζομενοι, λέγει ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος, τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν» (Β'. πρὸς Κοριν. γ 18-20) καὶ ὁ Ἰωάννης: «ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι δόξομεθα αὐτὸν καθὼς ἔστιν» (Καθ. Ἰωάν. Α' γ' 2). Καὶ λοιπόν, ὅστις θέλει νὰ μάθῃ τί εἶναι ψυχὴ, ψυχὴ εἶναι τὸ μέγα ἔργον τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἓνα ζωντανὸν ἐκτύπωμα τῆς Ἀγίας Τριάδος. Ὡς κάλλος τῆς ψυχῆς ἀνεξάντλητον! Τί λογιάζεται Χριστιανοὶ νὰ εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἡ μακαριότης τοῦ Παραδείσου, ἡ δόξα τῶν δικαίων; τίποτε ἄλλο, παρὰ τοῦ Θεοῦ προσώπου ἡ ὁρασις. Πόσον εἶναι ὡραῖον τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ, ὅπου δὲν χορταίνουσι βλέποντες τοὶ οἱ ἅγιοι ἄγγελοι. Ὁ Θεός, ὡς ἀν διψασμένοι, ἀποβλέπουσιν εἰς ἐκείνην τὴν ἀνεξάντλητον πηγὴν τοῦ ἀπροσίτου φωτός· καὶ διὰ τοῦτο λέγει ὁ Παῦλος· «εἰς ὃ ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι παρακύψαι». Μίαν στιγμὴν ἂν ἐφαίνετο εἰς τὸν Ἄδην, ὁ Ἄδης· ἐγίνετο παράδεισος· καὶ μίαν στιγμὴν ἂν δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸν παράδεισον, ὁ παράδεισος ἐγίνετο Ἄδης. Τώρα τούτου τοῦ Θεοῦ προσώπου εἰκόνα εἶναι ἡ ψυχὴ. Καὶ λοιπόν, «εἰ δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» μὲ τί πρᾶγμα εἰμπορεῖ νὰ τ' ἀλλάξῃ ἓνα πρᾶγμα τόσον ὡραῖον, ὅπου ὁμοιον δὲν εὐρίσκεται μήτε εἰς τὸν οὐρανὸν μήτε εἰς τὴν γῆν;

(Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν περὶ ψυχῆς εἰς τὴν Γ'. Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν τοῦ ἀοιδήμου Ἐπισκόπου Κερνίκης καὶ Καλαβρύτων Ἡλίας Μηναῖτη)

Συγκινητικὴ ὁμιλία

Μοναχὸς ἐξ Ἁγίου Ὄρους, ὁ πατὴρ Χριστόφορος Βατοπεδινός, ἀπέστειλε δωρεὰν ἐκ 500 δραχ. Στενοχωρούμεθα, πὺρ ἀποκαλύπτωμεν τὸ μυστικὸν ἔργον τῆς δεξιᾶς σου. Πᾶς ὁμῶς κανεὶς νὰ μὴ ἐπιτήρησιν τοιαύτας θυσίας χάριν τοῦ Ἀγίου;

ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΠΗΓΑ

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγάς ὑπῆρξεν κορυφαῖος σοφός, κριτικός, λόγιος τῆς Τουρκοκρατίας. Ἦναι πρωτότυπος ρήτωρ καὶ μέγας διδάσκαλος. Ἐγράψε πολλὰ καὶ ἦτο θεῖος ἐλληνιστής. Ἐκτύπησε τὸν Παπισμὸν καὶ ἀφύπνησε μὲ τὴν δρᾶσιν του εἰς τὴν Ἀνατολὴν τὸν Ἑλληνοισμόν. Ἦτο ἀπὸ τοὺς πρώτους οἱ ὅποιοι ἔρριψαν τὸ σύνθημα τῆς ἐθνικῆς μας συνοχῆς καὶ ἀντιστάσεως, διὰ τὴν φυλετικὴν μας ἐπιβίωσιν καὶ τὴν ψυχικὴν ἀναγέννησιν μὲ βάσιν τὸν Χριστιανισμόν. Οἱ λόγοι του κατὰ τὸ μεγαλεῖτερον μέρος ἦσαν χαμένοι. Τελευταίως ὁμως ἀνεγνωρίσθη εἰς κώδιξ τοῦ Θεολογικοῦ σπουδαστηρίου Ἀθηνῶν (ἀριθ. 27) ὁ ὅποιος περιέχει πολλοὺς λόγους του. Μέσα ἀπὸ αὐτοὺς διακρίνεται ἡ ἀγωνιστικὴ καὶ ζωντανὴ ρητορικὴ τοῦ μεγάλου διδασκάλου τῆς Ἀνατολῆς.

ΑΝΤΙΠΑΠΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

Ἀλλὰ λέγεις, ὦ Ρωμάνε, πὼς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης πληρώνεται τὸ ρητὸ ἐκεῖνο, ὅπου λέγει «καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς»! Ὅμως πλανᾶσαι φανερά· διότι αὐτὸ εἶναι καὶ γνωρίζεται εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Εἰπέ μου ὦ Ρωμάνε, ποῖες λογίσεις ἐσὺ πύλες τοῦ ἄδου;

Δὲν εἶναι τὰ ἄπιστα ἔθνη; Ποῖα εἶναι ἡ Ἐκκλησία περὶ τῆς ὁποίας λέγεται τό, «οὐ κατισχύουσιν τὰ ἔθνη» καὶ δὲν τὴν κινοῖσι; Δὲν εἶναι ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ὅπου πειράζεται καὶ πολεμᾶται καὶ δὲν κυριεύεται ποτέ, ἀλλὰ λάμπει ὥσάν ὁ ἥλιος μὲ τις ἐκκλησίες της, μὲ τοὺς πατριάρχας της, μὲ τοὺς ἀποστόλους της, τοῦτέστι μὲ τοὺς ἐπισκόπους της;

Ποῖος ἐλάμπρυνε ἐξ ἀρχῆς τὴν Ἐκκλησίαν, παρὰ ἡ τυραννὶς τῶν εἰδωλολατρῶν, ὅπου τὴν ἐκαθάρισε καὶ τὴν ἐστόλισε μὲ τὰ καθάρᾳ αἵματα τῶν μαρτύρων; ὅπου τὴν ἐκαθάρισε ὥσάν χωνευτήριον τὸ χρυσάφι; Δὲν καθαρίζει λοιπὸν καὶ ἐτούτῃ καθήμερα τὰ βάσανα. ὅπου τῆς κάμνουσι; Δὲν μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ δέκα φορές τὴν ἡμέραν; Δὲν παραδίδουν ὅλα τῶν τῆς τιμίας; Δὲν ἀνακαινίζονται καθ' ἐκάστην αἱ ἐκκλησίαι; Δὲν ἔρχονται καὶ βαπτίζονται τόσοι Ἑβραῖοι,

Μὲ ὅλα ταῦτα τὰ βάσανα, ποὺ ἔχει ἡ Ἐκκλησία, δὲν ψάλλουσι οἱ Χριστιανοὶ μέσα εἰς τὴν μέση τῆς Κωνσταντινουπόλεως: «Τὶς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν»; Ποῦ πληρώνεται τὸ «Πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς»; Εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου πολεμᾶται καὶ δὲν νικάται ἢ εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου δὲν τὴν πολεμᾷ τινάς; Ἐλα λοιπόν, ἄς ἔλθῃ τινὰς ἀποτασᾷ ἐδῶ νὰ πάθῃ ἐτούτα, ὅπου ἐτούτοι παθαίνουν, νὰ ἰδῆς ἂν κάμῃς μίαν ὥραν Χριστιανός; Νὰ ἰδῆς, πὼς διὰ μία ὥρα ἀρνεῖσαι τὸ Χριστό, ὥσάν τὸ κάμνουν ὅσοι ἔλθουν ἐδῶ ἀπὸ ἔξω, ἀπὸ σᾶς. Ἀλλὰ λέγεις, πὼς δὲν ἔχομε βασιλεῖα καὶ ἡμεῖς ἔχομε καὶ περισσοὺς, καὶ Ρωσίας καὶ Ἰβηρίας καὶ Μπογδανίας καὶ ἄλλους. Μὰ καὶ ἂν δὲν εἶχαμε τί θίλει νὰ εἰπῇ; Ποῦ φαίνεται νὰ μᾶς ἔταξε ὁ Χριστὸς Βασιλεῖο;

Εἰς τοῦτο τὸν κόσμον; Δὲν μᾶς λέγει, πὼς διὰ πολλῶν θλίψεων θέλετε ἔλθαι εἰς τὴν βασιλεῖαν τῶν οὐρανῶν;

ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τόσα ἔπραξε· τόσο ἔκαμε. τόσα ἔπαθε· τόσα ἐδέχθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ σὲ σώσῃ, ἄνθρωπε. Καὶ ἡμεῖς ἀμελοῦμε τόσο τὴν ἱστορίαν μας, δὲν ἀνιστοροῦμε μήτε τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς μας, ὅπου εἶναι πλασμένη κατ' εἰκόνα Θεοῦ, μήτε τὴν εὐγένειαν τοῦ γένους. Ἐσεῖς εἰσθε τὸ γένος ἐκεῖνο τὸ περίφημον τῶν Ρωμαίων, τὸ ὅποιον πολὺ ἐκυρίευσεν ὅλη τὴν οἰκουμένη μὲ τὴν δύναμιν τῶν ἀρχόντων.

Ἡ πρώτη μοναρχία τῶν Περσῶν μετετέθη εἰς Αἰγυπτίους· ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους καὶ Μακεδόνας, οἱ ὅποιοι ἦσαν Ἕλληνες, τὸ γνήσιον γένος τους. Ἀπὸ ἐκείνους δὲ τοὺς Ρωμαίους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἰσθε καὶ κρατεῖτε καὶ λέγεσθε.

Ἐσεῖς εἰσθε ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων οἱ Πατέρες ἐφώτισαν τὴν οἰκουμένην καὶ τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς Χριστιανοσύνης. Τὰ λείψανα εἰσθε τῆς βασιλείας τῶν Ρωμαίων. Ἐσεῖς τὰ λείψανα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀπὸ ἐσᾶς ὅλα τὰ ἔθνη, ὅσα ὁμολογοῦσι τὸν Χριστόν, ἀναμένουν νὰ πάρουν τὸ στερέωμα τῶν δογμάτων τῆς πίστεως καὶ τοὺς θεσμούς τῶν ἐκκλησιαστικῶν τάξεων, τὰ ἥδη καὶ τὴν πολιτείαν τῆς θεαρέστου ζωῆς.

Ὅλος ὁ κόσμος εἰς ἐσᾶς ἀναδρανίζει. Εἰσθε ὡς φῶς τοῦ κόσμου. ὦ Πόλις! Ἐσὺ Πόλις, ἡ ἐπάνω ὅρους καίμενη καὶ μὴ δυναμένη κρυβῆναι. Καὶ ἡμεῖς ἀμελοῦμε τόσο πολλὰ, ὅπου ὅχι μόνο δὲν εἴμεσθε νὰ ἐρμηνεύσωμε ἄλλους, ἀλλὰ καὶ τοῦ λόγου μας πολλὰ βλάπτουμε καὶ τοὺς λοιπούς. Καὶ ποῖα εἶναι ἡ αἰτία; Μία. Καμμία θεοήλατος κεφαλὴ δι' ἰδίαν τῆς κενοδοξίας ταράττει τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐπειτα μένομε ὅλοι μας καταδικασμένοι καὶ τὸ γένος ὅλο τῶν ρωμαίων καὶ οἱ ἄρχοντες τῆς πόλεως καὶ κατὰσταίνομασθε καὶ τῶν ἔθνων καὶ τῶν αἰρετικῶν παίγνιο.

Παρακαλῶ σας, ὦ καλὴ πόλις, καθὼς ἐπαρακάλεσα καὶ προχθὲς καὶ ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ ἄρχοντες καὶ ὅλον τὸν λοιπὸν εὐσεβέστατον λαόν, μὲ περισσότερη σπουδὴ νὰ τρέχωμε τὰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου καὶ νὰ φεύγωμεν τὴν ἀμορτίαν καὶ τὴν σύγχυση τῆς Ἐκκλησίας, νὰ στρέψωμε εἰς μετάνοιαν μὲ προθύμην καρδία καὶ τότε ἔχομε χρηστὸς ἐλπίδες καὶ βεβαιώσεις τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ἡλία Μηνιάτη

ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ

Εἰς δύο τρόπους ἐγὼ στοχάζομαι τὸν ἄνθρωπον· ἢ εἰς τὰ κοσμικὰ ὡς ἄνθρωπο ἀπλῶς, μέσα εἰς τὸ σπῖτι του, μετὰ τὴν φαιμελιά του, μετὰ τοὺς γονεῖς του, μετὰ τοὺς ἀδελφούς του. ὅπου ἐπιθυμεῖ εὐτυχία, ἢ εἰς τὰ πνευματικὰ ὡς ἄνθρωπο χριστιανὸν μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου πιστεύει τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἐλπίζει τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Τώρα λέγω πῶς ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν εἰρήνην, εἰς μὲν τὰ κοσμικὰ εἶναι ἄνθρωπος ὄντως εὐτυχὴς καὶ εἰς ὅλα κατενοδοῦται. Εἰς δὲ τὰ πνευματικὰ εἶναι χριστιανὸς ὄντως τέλειος καὶ εὐκολὰ σώζεται. Ἐξεναντίας χωρὶς τῆς εἰρήνης καὶ δυστυχὴς ἄνθρωπος καὶ πλάστις χριστιανός. Ἀθλία εἰς ταύτην τὴν ζωὴν, τρισάθλιος εἰς τὴν ἄλλην.

Τόσον εἶναι ἀναγκαῖα ἡ εἰρήνη καὶ εἰς τὰ κοσμικὰ διὰ ταύτην τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὰ πνευματικὰ διὰ τὴν αἰώνια σωτηρίαν, καὶ ἀρχινῶντας ἀπὸ τὸ πρῶτον: Ἡ ἔξω σοφία τῶν παλαιῶν φιλοσόφων μᾶς ἄφησε τὸ πολυθρόνητο ἐκεῖνο ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον ὁ κόσμος τοῦ μετὰ τὴν δοκιμὴν, πῶς δηλαδὴ μετὰ τὴν συμφωνίαν καὶ τὰ μικρὰ γίνονται μεγάλα καὶ μετὰ τὴν ἀσυμφωνίαν καὶ τὰ μεγάλα γίνονται μικρά, πάλιν ἡ ἔξω σοφία τοῦ ἁγίου Πνεύματος εἰς τὰς θείας γραφὰς τὸ αὐτὸ μᾶς διδάσκει...

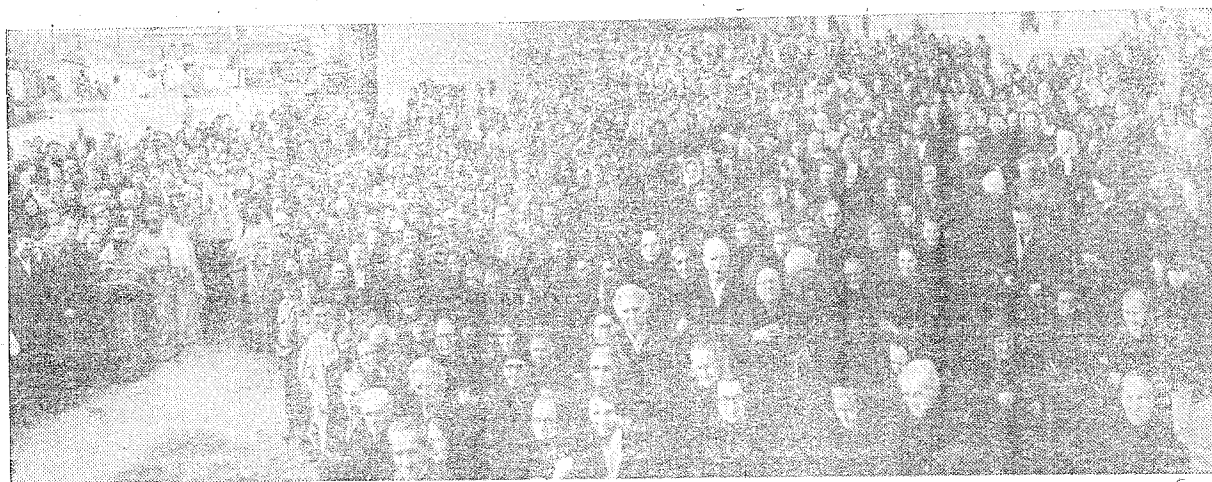
Καλόνυχον ἐκεῖνο τὸ σπῖτι, ὅπου κατοικεῖ ἡ εἰρήνη, ὅπου ὁ ἀδελφὸς ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν, οἱ γονεῖς περιποιῶνται τὰ τέκνα, τὰ τέκνα τιμοῦσι τοὺς γονεῖς καὶ ἀπερνᾷ μετὰ ὁμόνοια τὸ ἀνδρόγυνον, ἐκεῖ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ἡ εὐτυχία τῆς γῆς, ἐκεῖ ἡ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, ἐκεῖ μία ἐπίγειος μακαριότης. Καὶ ἔξεναντίας ἐκεῖ ὅπου κυριεύει τὸ μῖσος καὶ εἶναι διχόνοια ἀναμέσῳ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφοῦ, διαφο-

ραι ἀναμέσῳ τέκνων καὶ γονέων, ζηλῶν ἀναμέσῳ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. τί κατὰρα Θεοῦ! τί κατάκρισις τῶν ἀνθρώπων! τί σύγχυσις! τί φαρμάκι! τί ἐπίγειος κόλασις! «Ὅπου ζῆλος καὶ ἐρώθεια, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα», λέγει ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος, διὰ τὴν ἐκεῖ πτωχείαν, ἐκεῖ ζημίαν, ἐκεῖ τελείαν καταστροφήν. Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἀσυμφωνία ἐξολοθρεῖται ὅχι σπῖτια μερικά, ἀλλὰ πόλεις μεγάλας καὶ κραταῖα βασίλεια. Εἶναι ἀπόφασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ...

Ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ ἓνας βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, Σκύλουρος ὀνομαζόμενος, ἀφήνοντας μετὰ τὸν θάνατόν του ὀγδοήκοντα υἱούς. Ἀλλὰ θέλοντας νὰ τοὺς παρακινήσῃ νὰ ζῶσι μετὰ ὁμόνοια, τί κάνει; Τοὺς κραεῖ διλοὺς ὁμπρὸς του καὶ δίδει εἰς χεῖρας ἑνὸς ἑνα δερμάτι βέργες σφικτὰ δεμένες, λέγοντάς του νὰ τὸ τσακίσῃ, ἂν δύνηται· τὸ ἐπῆρε ἐκεῖνος, ἐπάσχισε, βιάζεται νὰ τὸ τσακίσῃ, μὰ δὲν δύνηται. Τὸ ἐπίασεν ὁ ἄλλος, ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος καὶ ἄλλοι κατόπιν, ἀλλὰ δὲν ἐδύνετο τινάς. «Λύσατέ το, παῖδιά μου, τοὺς λέγει ὁ φρόνιμος γέρον, αὐτὸ τὸ δερμάτι καὶ πιάστε ἀπὸ μίαν τὴν βέργην καὶ θέλετε τὴν τσακίσῃ πολὺ εὐκολά». Ἔτσι ἔκαμαν, τὴν ἐλύσαν καὶ ἀπὸ μία-μία τὴν ἐτσάκισαν ὅλες. Τότε ὁ καλὸς πατήρ, «βλέπετε, τοὺς μεταλέγει, τὸ δέμα τὸ δεμένο πόσο εἶναι θανατόν; Ἀλλὰ λυμένο πῶς εὐκολά τσακίζεται; Ὅμοιος καὶ ἔσεἰς, ἂν ζήσετε ἡνωμένοι ὅλοι μετὰ ἀδελφικὴν ἀγάπην, δὲν θέλει δυνῆσθαι νὰ σᾶς νικήσῃ κανένας ἐχθρὸς, μὰ ἂν χωρισθεῖτε ἀνάμεσά σας, ἔσεἰς, ἔσεἰς γίνεσθε ἀδύνατοι καὶ ἕναν-ἕναν κάθε ἐχθρὸς δύναται νὰ σᾶς νικήσῃ».

Τοῦτο εἶναι φρόνιμο παράγγελμα. Ἀλλ' ἀκούσατε καὶ μιὰ ἱστορίαν ἀπὸ τῆς θείας Γραφῆς. Ἀπέθα-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΕΙΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

Μία μικρὰ εἰκὼν τῆς πρωτοφανοῦς εἰς ὅγκον συγκεντρώσεως τοῦ Κέντρου Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Ἀνῆκει ἔπαινος, εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κοινότητος διὰ τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀρτίαν ὁργάνωσιν τῆς Πανηγύρεως

νε ὁ Γεδεὼν καὶ ἄφησε ἑβδομήκοντα υἱοὺς κληρονόμους τῆς βασιλείας τῶν Ἰουδαίων, ὅλους πλουσίους, ὅλους δυνατοὺς. Μία μοναχὴ ἀδελφότης ἦτον, ἓνα στράτευμα, ἓνα μοναχὸ σπίτι, μία πόλις, μία μοναχὴ φαμελία, ἓνα βασίλειο· καὶ ἂν τόσοι ἀδελφοὶ εἶχαν ζήσει εἰρηνοποιοὶ ἀνάμεσό τους, δεμένοι μὲ ὁμόνοια ἀδελφική, ποῖος ἐχθρὸς ἤθελε δυνηθεῖ νὰ νικήσῃ; Ἀλλὰ τοῦτο τὸ δεμάτι ἐλύθη, ἡ ἀδελφότης ἐχωρίσθη ἀπὸ διχόνοια καὶ τί ἐγινε; Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς, ὁ Ἀμιβέλεχ, ὑπερίσχυσε ἐνίκησε τοὺς λοιποὺς καὶ τοὺς ἐφόνευσε ὅλους μία ἡμέρα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀποῦ ἐβασίλευσε τρεῖς χρόνους δυστυχισμένη βασιλεία, εἰς τὴν πολιορκία τῆς πόλεως Σιχὲμ ἐφονεύθη. Καὶ ποῖο θάνατο; μία γυναῖκα ἐπάνωθεν ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ ἔριψε μία πέτρα, μὲ τὴν ὁποίαν τοῦ ἐσύτηριψε τὴν κεφαλὴν. Καὶ τέτιας λογῆς ἡ πολυάριθμος ἐκεῖνη κληρονομία καὶ κραταιὰ βασιλεία τοῦ Γεδεὼν εἰς ὀλίγο καιρὸ ἐξαλήφθη. . .

Χριστιανοί, ὅπου μὲ ἀκούετε· μὲ τὴν εἰρήνην, μὲ τὴν ὁμόνοια, μὲ τὴ συμφωνία, κάθε ἐπιχείρημα κατορθώνεται τὰ μικρὰ γίνονται μεγάλα, τὰ μεγάλα στερεώνονται, αὐξάνει ἡ εὐτυχία τῶν σπιτιῶν τῶν πόλεων, τῶν βασιλείων. «Ἀριστὸν ἡ ὁμόνοια καὶ τὸ συμφωνεῖν ἀλλήλοις», λέγει ὁ θεολόγος Γρηγόριος. Μὰ ὅταν ἔλθῃ ἡ σύγχυσις τῶν γλωσσῶν, ἡ ἀσυμφωνία, αὐτὸ εἶναι ὁργὴ θεϊκή, ὁργὴ χειρότερη ἀπὸ ἀστραπὴ καὶ ἀπὸ σεισμό· ὁργὴ ἡ πλέο βαριά, ὅπου πέμπτει ὁ Θεὸς διὰ νὰ παιδεύῃ τῶν ἀνθρώπων τὰς ἀμαρτίας ὁργή, μὲ τὴν ὁποία ἐξολοθρεύει σπῖτια καὶ πόλεις καὶ βασιλεία.

Ἰδέτε το, ὅχι εἰς τὰς ξένες, ἀλλ' εἰς τὰς εἰδικές μας ἱστορίας καὶ στοχαστῆτε τὴν πλέον ἔνδοξο καὶ κραταιὰ βασιλεία, λέγω, τῶν Ρωμαίων ὅπου καθεζομένη ὥσάν εἰς τὸ κέντρο τῆς οἰκουμένης εἰς τὸν ὑψηλὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μὲ τὸ ἓνα χεῖρ ἐκυβέρνηα τὴ Δύση, μὲ τὸ ἄλλο τὴν Ἀνατολὴ καὶ ἐκράτει ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς δεδουλωμένη ὅλα τὰ ἔθνη. Ἐπες, καὶ καί ται εἰς τὴν γῆ σιλαβωμένο τὸ γένος τὸ βασιλικό. Ποῖος τὸ ἔρριψε; ὅχι παλαιόθεν τὰ ἄρματα τῶν Περσῶν, ὅχι κατόπιν ἡ δύναμις τῶν Βουλγάρων, ὅχι τὰ ἄρματα τὰ στρατεύματα τῶν Ἀγαρινῶν. Τὸ ἐκατέβαλεν ὁργὴ θεϊκή, ὅπου τοῦ ἀσέκωσε τὴν εἰρήνην, ὅπου ἐπαραχώρησε καὶ οἱ Ἰσραῆλ νοὶ μὲ τὰς αἰρέσεις ἐσχιζον εἰς χίλια σκάνδαλα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ· οἱ ἄρχοντες μὲ τὰς διχονοίας ἐχώριζαν τὰ στρατεύματα καὶ οἱ βασιλεῖς, μὲ τὴν ἀσυμφωνία ἐδίωκε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ὁ πατὴρ ἐτύφλωνε τὸ υἱὸ καὶ ὁ ἀδελφὸς ἐμόλυνε τὰ χέρια εἰς τοῦ ἀδελφοῦ τὰ αἵματα.

Ἐπесεν ἡ βασιλεία διότι ἐσηκώθη ἡ εἰρήνη, ὅπου εἶναι ὁ στύλος τῶν βασιλείων. Ἰδέτε το καλῶτερα εἰς τοῦτο τὸ δυστυχισμένο νησί, ὅπου κατοικοῦμε καὶ ἰδέτε το μὲ μάτια ὅχι στεγνά, διότι τὸ πρᾶγμα εἶναι ἄξιο πολλῶν δακρύων. Δὲν ἤξεύρω ποῖα μεγάλη ἀμαρτία τῶν προγόνων μας ἤθέλησε νὰ παιδεύσῃ ὁ Θεὸς καὶ δὲν ἔβρεξε τὸ κατακλυσμὸ ὥσάν εἰς τὸν καιρὸ τοῦ Νῶε, διὰ νὰ μᾶς καταπονήσῃ. Δὲν μᾶς ἔδωσε τὰς πληγὰς τοῦ Φαραώ, δὲν ἔπεμψε τὴν σιδηρὰ γράβδον τῶν Ἀγαρινῶν διὰ νὰ δαμώσῃ τὴν ἀκρατὴ παραφροσύνη μας. Μᾶς ἔστειλε τὴν σύγχυσι τῶν γλωσσῶν τῆς πυργοποιίας. Κα-

τὰ τὴν τοποθεσία, εἰς διάφορα μέρη μᾶς ἐχώρισε καὶ κατὰ τὸ πάθος εἰς διαφόρους φατρίας εἵμασθε χωρισμένοι ἡμεῖς. Ἄλλοι εἶναι Ἰουδαῖοι καὶ ἄλλοι Σαμαρεῖται. Εἶναι χωρισμένοι οἱ ἱερεῖς, τοῦτος προσκυνεῖ ἓνα καὶ ἐκεῖνος ἄλλο Θεό. Εἶναι χωρισμένες καὶ οἱ Ἐκκλησίαι μας καὶ τὸ μίσος ὅπου ἔχομεν ἡμεῖς, βάνει διχόνοια καὶ ἀνέμεσα εἰς τοὺς ἀγίους.

Ὁ χωρισμὸς μας τρέφει τὸ μίσος μας τοῦτο καὶ ἀπερνᾷ τόσο ἀναλλοίωτο ἀπὸ τοὺς γονεῖς εἰς τὰ τέκνα, ὅπου τὰ μικρὰ μας παιδιὰ προτύτερα γνωρίζουσι τὸν ἐχθρὸν τους, παρὰ τὸν πατέρα τους. Ἀπερνᾷ, λοιπῶν, καὶ εἰς τὰ ζῶα μας, ὅπου εἶναι ἄλογα. Ἦθελα νὰ εἰπῶ καὶ εἰς τὰς πέτρες, ὅπου εἶναι ἀναίσθητες καὶ ἴσως ἔχουσι αἰσθησὴ τῆς χωριστικῆς τῶν δύο μαχομένων μερῶν. Ὡ τί ἔχθρα. Ὡ τί κρυφίς συμβουλές. Ὡ τί φανερεῖς κατάκρισις, τοῦ ἑνὸς μέρους κατὰ τοῦ ἄλλου καὶ ἀπὸ τοῦτο τί ἀκολουθεῖ; Τόσοι φόνοι ὅπου μὲ τὸ αἷμα τῶν φονευθέντων ἀνθρώπων ἔφθανε νὰ πλύνῃ ἡ μάλλον νὰ πνίξῃ ὁλο τὸ νησί. Τόσες ζημίαι ὅπου ἠφάνισαν τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ὁποῖα μέρος ἐδημοσίευσεν ἡ Δικαιοσύνη καὶ μέρος κατέφαγον οἱ κακοποιοὶ φίλοι καὶ σύντροφοι, τόση πτωχεία, ὅπου μᾶς κατατρώγει ὥσάν ἡ σκουρία τὸ σίδηρο.

Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπείνασαν, σπῖτια ἔνδοξα ἀρχόντων ἐρημώθησαν, φαμελίαι πολυάριθμοι ἐξαλείφθησαν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ ἡμεῖς οἱ περιλειπόμενοι ζωντανοί, ὅπου δὲν ἔχομεν ἄλλο ἔργο παρὰ τὴν περιέργεια ἄλλο σκοπὸ παρὰ τὴν ἀργία, ἄλλη πραγματεία παρὰ τὸν χαλασμὸ τοῦ πλησίον πτωχοὶ καὶ υπερέφανοι χαίροντες εἰς τὸν κακόν, λυπούμενοι εἰς τὸ καλὸ τῶν γειτόνων, μισοῦντες καὶ μισούμενοι, ὥσάντις εἵμαστε ἓνα δυστυχὲς παράδειγμα. Ὅθεν μανθάνουσι οἱ ἄλλοι ἂν θρωποὶ πῶς, ὅπου δὲν εἶναι εἰρήνη, ἐκεῖ δὲν εἶναι κανένα καλόν.

Εἰρήνη, γλυκεία εἰρήνη! μακαρία ἐκεῖνη ἡ γῆ ὅπου κατοικεῖς, μακαρία ἐκεῖνη ἡ χώρα ὅπου σὲ ἔχει. Μακάριοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, ὅπου σὲ χαίρουνται. Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί. Μακάριοι διότι εἰς τὰ κοσμικὰ αὐτοὶ εἶναι ὄντως εὐτυχεῖς ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ πνευματικὰ αὐτοὶ εἶναι καὶ ὄντως τέλειοι χριστιανοί.

Χριστὲ βασιλεῦ ὅπου καὶ ἐσχόην εἶσαι καὶ λέγεσαι ἄρχων τῆς εἰρήνης! ἐγὼ ἤξεύρω πῶς μία ραβὶς τοῦ ἀρχάντου σου αἵματος ἔχει δύναμις νὰ σβῇ σὴν ὅλες τὰς φλόγες τοῦ ἐξωτερικοῦ πυρός. Μία ἀπὸ τούτες τὰς φλόγες εἶναι ἐκεῖνη τοῦ μίσους, ὅπου ἀνάπτει εἰς τὰ σπλάχνα μας. Σβῆς τὴν λοιπὴν καὶ κάμε νὰ ἀνάψῃ ἄλλη φλόγα καθαρῶτερα, ἐκεῖνη τῆς εἰρήνης. Ἦ ἀλλάξῃ τὴν καρδίαν μας ἡ μετὰπλάσῃ τὴν ὥς οἶδας, «καρδίαν καθαρὰν κτίσων ἐν ἡμῖν ὁ Θεός». Ἐμπνευσον εἰς ἡμᾶς τὸ Πνεῦμα σου τὸ ἀγίο, ὅπου εἶναι πνεῦμα εἰρήνης καὶ εἰπέ μας ἄλλη μία φωνὴ τὰ γλυκὰ ἐκεῖνα λόγια «εἰρήνη τὴν ἐμὴν δίδωμι». Διὰ νὰ εἵμασθε εἰρηνοποιοί, ἄξιοι υἱοὶ τῆς Ἐκκλησίας σου, γνήσιοι κληρονόμοι τῆς βασιλείας σου.

Ἡ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου συνεργοὺν δύο παράγοντες. Ὁ Θεὸς καὶ ὁ ἀνθρώπινος. Ἐὰν ἀγνοηθῇ ὁ εἷς, ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιτυγχάνεται ἡ ψυχικὴ σωτηρία μας. Τὸ λάθος αὐτὸ διαπραίτουν ὅσοι ἐκ τῶν πατικῶν καὶ τῶν διαμαρτυρουμένων ὑποστηρίζουν τὸν ἀπόλυτον προορισμόν. Ὁ Θεὸς λέγουν, προκαθορίζει τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἐκλέγει τοὺς προορισμένους νὰ σωθοῦν.

Ὁ Θεὸς μὲ τὴν παγκοσμίαν Του δεσμεύει τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὁ τελευταῖος γίνεται ἀβούλον ὄργανον τοῦ προορισμοῦ του. Τοῦτο ὅμως εἶναι πλάνη. Διότι ὁ Θεὸς νὰ μὲν γνωρίζει ἐκ τῶν προτέρων τὴν τύχην ἐκάστου ἀνθρώπου, τοῦτο ὅμως δὲν ἀφαιρεῖ τίποτε ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν τῆς βουλήσεώς του. Ὁ Θεὸς δὲν προκαθορίζει αὐθαρέτως τοὺς ἀνθρώπους εἰς σωτηρίαν ἢ κολασμόν ἀλλὰ προβλέπων τὴν πίστην καὶ τὰς ἀρετὰς των. Ἡ σωτηρία δὲ τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πίστην των εἰς τὸν Χριστόν. Συνεργαζομένη δὲ αὕτη μετὰ τῆς θείας χάριτος παράγει τὸν σπινθῆρα τῆς σωτηρίας.

Τοῦτο διδάσκουν καὶ ἡ Ἁγία Γραφή καὶ οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ἀκόμη καὶ οἱ Λατῖνοί συγγραφεῖς πρὸ καὶ μετὰ τὸν ἱερὸν Αὐγουστίνον οὕτω λύνουν τὸ πρόβλημα.

Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἰδοὺ πῶς ἐκφράζεται ὁ Θεόφιλος Ἀντιοχείας. «Καθάπερ παρακούσας ἄνθρωπος θάνατον ἑαυτοῦ ἐπεσπάσατο, ὕψτω; ὑπικούσας τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ, ὁ βουλόμενος, δύναται περιποιησάσθαι ἑαυτοῦ τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἐδωκε γάρ ὁ Θεὸς ἡμῖν νόμον καὶ ἐντολὰς ἀγίας, ἃς πᾶς ὁ ποιήσας δύναται σωθῆναι καὶ τῆς ἀναστάσεως ἰσχύον κληρονομήσῃ τὴν ἀφθαρσίαν».

Ὁ δὲ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς γράφει: «Βουλομένης μὲν ταῖς ψυχαῖς ὁ Θεὸς συνεπιπνεῖ· εἰ δὲ ἀποσταίεν τῆς προθυμίας, καὶ τὸ δοθὲν ἐκ τοῦ Θεοῦ Πνεῦμα συνεστιάλη».

Ὁ δὲ γίγας τῆς Ἐκκλησίας Μέγας Ἀθανάσιος εἰς τὸν λόγον «Κατὰ Ἑλλήνων» γράφει:

«Ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτεξούσιον ἔπλασε, λόγῳ καὶ σοφίᾳ τιμηθέντα, πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτοῦ θῆς τὴν φωνὴν καὶ τὸν θάνατον, ἵνα, εἰ μὲν θελήσει τῇ αὐτεξουσίᾳ τῆς ζωῆς παραθεσθῇ, ζήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, εἰ δὲ ἀπὸ κακῆς προουρέσεως παραθήσῃ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ, αἰωνίως κολάζεται».

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀγκαιὸν Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Κάνιγγος 32

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ· δέον νὰ ἀπευθύνηται πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μετριοῦρεν Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Κάνιγγος 32—Σολωμοῦ ΑΘΗΝΑΣ.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Ἡ ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Θαυμάσια εἶναι τὰ ἔργα Σου, Κύριε, καὶ ἡ ψυχὴ μου θερμαίνεται ὅσον αὐξάνει ἐντός μου ἡ γνώσις Σου. Ἡ αἰτία ἡ ὁποία κάνει τὸν νοῦν μου νὰ ὑψώνεται γίνεται ἀφορμὴ νὰ ταπεινωθῇ καὶ ὅ,τι ὑψώνει τὴν ψυχὴν ἀπείρω, τὸ ἴδιον τὴν ταπεινώνει ἀπείρω. Ἡ ἀρχὴ τῆς σοφίας εἶναι ἡ ταπεινώσις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ταπεινώσεως εἶναι ἡ σοφία. Ἄν κανεὶς μάθῃ τὴν σοφίαν αὐτοῦ τοῦ κόσμου δὲν ἡμπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ὑποκοιδοῦ θεωρίαν χωρὶς ταπεινώσιν. Καὶ λέγω ὑποκοιδῶ θεωρία διότι οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχον τὴν θεωρίαν ποῦ ἡδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ὑποκοιδῶς. Καὶ χωρὶς τὴν θεωρίαν αὐτὴν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ταπεινωθῇ ὁ ἄνθρωπος. Ὡς πόσον ἄρρητος εἶναι ἡ σοφία ἐκείνου ποῦ μᾶς ἔπλασε! Ποῖος θὰ ἡδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν πανσοφίαν του, προτοῦ νὰ ἴδῃ διὰ τὴν ταπεινώσιν ἀνεβαίνει ὁ ἄνθρωπος εἰς πολὺ μεγάλο ὕψος καὶ οἱ ἀνεβαίνων πολὺ ὑψηλὰ ἀποκτᾷ τοιαύτην ταπεινώσιν; Τότε θὰ εἴπῃ τις δι' ἐκείνον ὅστις ἐφωτίσθη, ὅτι «ὁ καταβάς αὐτὸς ἐστὶ καὶ ὁ ἀναβάς».

Διὰ νὰ φθάσῃ μὲ τὴν χάριν ὁ νοῦς εἰς τὰ ὑψηλότερα, νὰ χαίρεται καὶ νὰ ἀγάλλεται μὲ αὐτὰ ὧς νὰ εἶναι τὰ φυσικά του, τότε κατέρχεται πρὸς κάτω μὲ τὴν ταπεινώσιν. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Λαβίδ λέγει: «Κύριε, οὐχ ὑψώθη ἡ καρδιά μου οὐδὲ ἐμετεωρήθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, οὐδὲ ἐπορεύθην ἐν μεγάλοις οἱ ὀφθαλμοί μου, οὐδὲ ἐν θαυμασίοις ὑπὲρ ἐμὲ εἰ μὴ ἐταπεινωθρόνουν».

Κάλλιστος Κων/πόλεως

— Ἐξομολογεῖσθε εἰς τὸν Θεὸν συνεχῶς. Τὴν συνειδήσιν σου ἀνοίξε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ οὕτω δεῖξῃς τὰ τραύματα καὶ ζήτησῃς τὰ φάρμακα ἀπὸ Αὐτόν. Δεῖξῃς τα εἰς τὸν μὴ κατηγοροῦντα ἀλλὰ θεραπεύοντα. Διότι καὶ ἂν ἐσὺ σιωπήσῃς, ὁ Θεὸς τὰ γνωρίζει ὅλα. Εἰπέ τα λοιπὸν διὰ νὰ κερδίσῃς καὶ νὰ ὠφεληθῇς. Εἰπέ τα διὰ νὰ ἀφήσῃς ὅλα τὰ ἡμαρτήματα ἐδῶ, νὰ ἀπέλθῃς ἐκεῖ καθαρός καὶ νὰ ἀπαλλαγῇς ἀπὸ τὴν ἀνυπόφορον κατηγορίαν ποῦ θὰ σοῦ ἀπαγγεῖλῃ ἐνώπιον ὅλων τῶν Ἀγγέλων.

Ἱερ. Χρυσόστομος

Ἐκεῖνοι ποῦ φεύγουν

ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΕΡΓΗΣ

Εἰς ἡλικίαν 70 ἐτῶν ὁ ἐκ Νέων Καρλοβασιῶν Σάμου καταγόμενος Χρήστος Βεργῆς ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον. Ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν μεγάλων ἀγωνιστῶν τοῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ οὐδέποτε ὑπέστειλεν τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ τελευταία του ἐπιθυμία ἦτο νὰ ταφῇ ἀπὸ Ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ὅχι ἀπὸ τοὺς κακοδόξους. Πράγματι στίς 12 (Ν. ἡμ.) τοῦ παρόντος μηνὸς παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἡ νεκρόσιμος ἀκολουθία ἐψάλη ὑπὸ τῶν ἱερομονάχων Πανάρτου Πετρίδη, Διονυσίου Καλαργύρου καὶ Αἰδαισιμοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίνου Παπαντωνίου, Αἰωνία ἅς εἶναι ἡ μνήμη του.

† Κ.Ι.Π.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Πανήγυρις Ἀγίας Φιλοθέης Ἀθηνῶν

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐπανηγυρίσθη μετὰ πάσης λαμπρότητος ἡ ἐορτὴ τῆς Ἀγίας Φιλοθέης, παρὰ τὸν δμῶνυμον Ναὸν Πετραίωνων. Τὴν προηγουμένην ἔτελεσεν ὁ Πανοσιολ. Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησίας Ἐπιτροπῆς πατὴρ Ἀνάκιος, μετὰ τῶν ἀρχιμανδριτῶν Χρυσόστομου Κινύση καὶ Ἀδελφείου Πάστρα ἐφημερίου βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ Διαικίου Σπυρίδωνος Ἐρμογένους. Εἰς τὸ πλῆθος τῶν προσεδραμόντων πανηγυριστῶν ὁμίλησε ἐπιμνηστικῶς καὶ ναυαντυκτικῶς ὁ πατὴρ Ἀνάκιος.

Εἰς τὸ Παράρτημα Ἀγγερίας Μάρου

Τὸ Σάββατον τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῶν Ἀγίων Θεοδώρων, ἐπανηγύρισε τὸ ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ μονόδριον τοῦ πατρὸς Μάρκου Χανιώτη, παλαιάρχου ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐπειδὴ δὲ τὸ Μονόδριον τῶν Ἀγίων Θεοδώρων ἀποτελεῖ τὸ πνευματικὸν κέντρον τῆς νήσου καὶ δὴ τῆς Ἀγγερίας. Ἐξ Ἀθηνῶν μετέβησαν ὁ ἱερομόναχος πατὴρ Πανάρετος, ὁ μοναχὸς πατὴρ Καϊσάριος καὶ ὁ Θεολόγος Καθηγητὴς κ. Σταῦρος Καραμῆτσος. Ἐτελέσθη κατανυκτικὴ ἀγρυπνία. Ἐπίσης ἐπλνέτο λειτουργία τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας. Πρὸς τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητὰς ὁμίλησε ὁ Καθηγητὴς—Θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμῆτσος.

Χριστιανικοὶ γάμοι

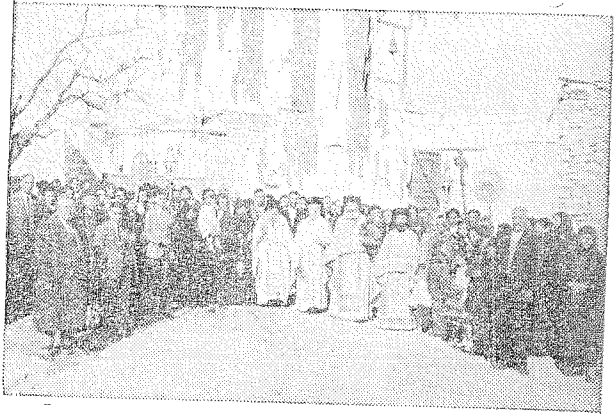
Ἡ νοσταλγία τῆς εὐσεβείας κινεῖ τοὺς ἀποδήμους ἀδελφοὺς τῆς Ἀμερικῆς νὰ ἀναζητοῦν ὁρθοδόξους Ἐλληνοὺς ὡς συζύγους, διὰ τὴν δημιουργίαν Χριστιανικῶν οἰκογενειῶν. Θυσία συγκινητικὴ! Ἐμφορσούμενος ἀπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ὁ ἐξαίρετος νέος Κων/νος Λαγγῆς ἦλθε ἀπὸ τὸ Σικάγον τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐνυμφεύθη τὴν παρελθόντα Ἰανουάριον τὴν εὐλαβεστάτην θυγατέρα Κωνσταντίνου Πλιννοῦ, Μαρίνα. Ὁ γάμος ἐγένετο εἰς τὴν Ἐθαγγελιστρίαν (Καρεβᾶ) Πειραιῶς. Παράνμυθος παρέστη ὁ δραστήριος νέος καὶ ἄλλοτε ἀντιπροσώπων εἰς Ἀμερικὴν τῆς «Φωνῆς» κ. Κων/νος Σιδέρης. Εἰς τοὺς ἐν Κυρίῳ ἡμεροσμένους ὑπὸ τὰς εὐχὰς τῆς ὁρθοδοξίας Κων/νον καὶ Μαρίαν καὶ τὸν πασανύμφον αὐτῶν Κων/νον εὐχόμεθα ζωὴν κατὰ Θεὸν εὐτυχῇ.

Μετανάσται τῆς αἰωνιότητος

Ὁ δραστήριος καὶ ἀναταπίνης ἀγωνιστὴς Βεργῆς παράγων πολυτίμος τῶν Παραρτημάτων ἐν Σάρφῳ δὲν ὑπάρχει μεταξὺ ἡμῶν. Ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐν ἡμέραις ἀπὸγευμα εἰς Νοσοκομεῖον Ἀθηνῶν. Τὸ σπῆτι του εἰς Σάρφον ἦτο πάντοτε κέντρον Ὁρθοδοξίας καὶ ὁρμητήριον ἀγῶνος. Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ ἀναπαύσῃ τὴν μακαρίαν ψυχὴν του καὶ νὰ παραγορήσῃ τὴν πενθοῦσαν οἰκογένειάν του καὶ ὅσους ἐστερηθῇσαν τῶν πολυτίμων ὁπηρεσιῶν του.

ΚΑΘΗΚΟΝ ΟΛΩΝ

Ὁ ἀγὼν ἡπέκτησε ἰδιόκτητα γραφεῖα! Δὲν εἶναι μικρὸν τὸ κατόρθωμα! Τὰ γραφεῖα ἀνήκουν εἰς τὸν εὐσεβῆ λαόν. Ὅλοι ἐπομένως μετὸν ΟΥΘΛΑΘΟΝ των θὰ πρέπη νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν ἐξόφλησίν των. Ἡκάθε προσφορὰ χάριν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἀποτελεῖ ἀγωνιστικὸν κκ-θῆκον.

Ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Πα-
ραρτήματος Μαρκοπούλου Ἀντικῆς. Ἡ διέ-
λευσις τῆς λιτανείας πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοὶ ὅτι ἰκανοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Ζοφώδης καὶ ἀσέλιος ὁ δρίζων τοῦ κόσμου. Σκοτεινὰ αἱ προσοπτικαὶ διὰ τὰς τύχας τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ γῆς. Τὸ φῶσμα μίᾳς τρομακτικῆς καταστροφῆς μετὰ σύγχρονα πολεμικὰ μέσα πλανᾶται ἐφιαλτικὸν καὶ ἀρχιδες. Τὸ βάρεθρον χαίνει ἀπειλητικὸν εὐκρὸς μας. Καὶ οἱ ἀνθρώποι τυφλοὶ ἀπὸ τὸ πάθος, πεποροσμένοι ἀπὸ τὸν ὀλισμὸν σέρνουν τὰ βήματά των σερὸς τὸ μηδέν. Οἱ μόνοι ποὺ ἀγρυπνοῦν, ποὺ πρέπει νὰ ἀγρυπνοῦν καὶ ν' ἀγωνιοῦν εἶναι οἱ Χριστιανοί. Ἐπερίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ὅχι θανάτου» εἶχε εἶπει ὁ Κύριος. Καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ εἰς τὴν ψυχὴν μας τὴν ὥραν αὐτὴν γίνεται τὸ ἔνδυμα ποὺ τὴν περιβάλλει. Ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν ὅπως αὐτὴν πρέπει ν' ἀναπηδήσῃ ἡ λύτρωσις. Ὁ κάθε χριστιανὸς πρέπει ν' ἀντιδράσῃ ἀποφασιστικῶς. Πρέπει νὰ σωθῇ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν κατάραν τοῦ πολέμου, ἀπὸ τοὺς δυνάεις τοῦ Σατανᾶ. Ἡ δύναμις τοῦ καλοῦ, τὰ ὑπερυψώμενα φῶς τῆς εἰρήνης θ' ἀνατελλῇ καὶ πάλι, χάρις εἰς τὰς προσευχὰς καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν χριστιανῶν, ἐπάνω ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ἀβύσσου. Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί.

Ἡ Σχολὴ Βυζαντινῆς Μουσικῆς

Μεταξὺ τῶν ὥραιων ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, τὰς ὁποίας ὀφείλομεν νὰ διασώσωμεν καὶ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ σεβώμεθα εἶναι καὶ ἡ Βυζαντινὴ Μουσικὴ, ἡ μόνη ἀρμόζουσα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἡ Ἐκκλησία Ἐπιτροπὴ συνέστησε τὴν Σχολὴν Βυζαντινῆς Μουσικῆς, λειτουργοῦσαν πρὸ καιροῦ ὑπὸ Μουσικολογιστάτου Μοναχοῦ Πατρὸς Δοσιθέου. Οὐδεὶς πρέπει νὰ χρίσῃ τὴν εὐκαιρίαν.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν νὰ ἀπευθύνεσθε ἢ εἰς τὸν ἑφορον τῆς Σχολῆς ἱερομόναχον Γεηγόριον Παπαβλάχον ἢ εἰς τὸν κ. Νικόλαον Παπαπέτρον, εἰς τὰ Γραφεῖα.